

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a soudce Mgr. Bc. Jana Ferneckého v právní věci

žalobkyně: **AVE CZ odpadové hospodářství s.r.o.**, IČO: 493 56 089
se sídlem Pražská 1321/38a, Praha 10
zastoupená advokátem JUDr. Vilémem Podešvou, LL.M.
se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2016 č.j. 1151/500/16 30861ENV/16

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a současně potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) ze dne 10. 3. 2016 č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1317312.010/16/PMT (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni dle § 37 odst. 6 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci) ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci“) uložena pokuta ve výši 400 000 Kč za správní delikt dle § 37 odst. 4 téhož zákona, a to za porušení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci. Tohoto porušení zákona se žalobkyně dopustila jednak tím, že porušila podmínku C.2 rozhodnutí o vydání integrovaného povolení pro zařízení „Řízená skládka Benátky nad Jizerou“ (dále jen „Provozovna Benátky“), které vydal Krajský úřad Středočeského kraje dne 19. 10. 2004 pod č. j. 129512/12370/2004/OŽP, ve znění pozdějších rozhodnutí (dále jen „Integrované povolení Benátky“). Podmínku C.2 I. fáze provozu skládky, která stanoví: *„Zařízení lze provozovat jako zařízení k odstranění odpadů (§14 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, v platném znění) při současném dodržování provozního řádu - PROVOZNÍ ŘÁD 1. FÁZE SKLÁDKY S-NO Benátky nad Jizerou“*, porušila žalobkyně tím, že v letech 2012 a 2013 (od 1. 6. 2012 do 31. 12. 2012 a od 2. 1. 2013 do 31. 12. 2013) nakládala v rámci Provozovny Benátky v prostoru zařízení (na tělese skládky) „1. fáze skládky S-NO Benátky nad Jizerou“ (IČZ CZS 00819), dříve č. 00002 (do 6. 2. 2014) s odpady přijatými do Provozovny Benátky způsoby – sběr a soustřeďování za účelem dalšího předání mimo Provozovnu Benátky, aniž by tento způsob nakládání s odpady v zařízení, tj. nakládání s odpady na tělese skládky nazvané „Mezideponie PO“, evidované a ohlašované pod č. 000015, byl schválen v rámci Integrovaného povolení Benátky nebo v provozním řádu – PROVOZNÍ ŘÁD 1. FÁZE SKLÁDKY S-NO Benátky nad Jizerou, a dále tím, že porušila podmínku C.1 rozhodnutí o vydání integrovaného povolení pro zařízení „Řízená skládka Čáslav“ (dále jen „Provozovna Čáslav“), které vydal Krajský úřad Středočeského kraje dne 26. 9. 2007 pod č. j. 94096/2006/KUSK OŽP/Šf, ve znění pozdějších rozhodnutí (dále jen „Integrované povolení Čáslav“). Podmínku C.1 Podmínky zajišťující ochranu zdraví člověka a životního prostředí při nakládání s odpady, která v kapitole A) Skládka v bodě 5) stanoví, že: *„zařízení lze provozovat jako zařízení k odstraňování odpadů (§ 14 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, v platném znění). Do zařízení lze přijímat pouze odpady uvedené v seznamech odpadů, které jsou nedílnou součástí platného provozního řádu 1. fáze provozu skládky.“*, porušila žalobkyně tím, že v letech 2012 a 2013 nakládala v rámci Provozovny Čáslav v prostoru zařízení (na tělese skládky) „1. fáze provozu skládky S-NO Čáslav“ (IČZ CZS 00799), dříve č. 001001 (do 30. 5. 2015) s odpady přijatými do provozovny Čáslav způsoby – sběr a soustřeďování za účelem následného předání k dalšímu nakládání (odstraňování) do zařízení umístěného v rámci Provozovny Čáslav nebo mimo provozovnu Čáslav, aniž by tento způsob nakládání s odpady v zařízení, tj. nakládání s odpady na tělese skládky nazvané „manipulační plocha S-NO“, „manipulační plocha za účelem soustřeďování odpadů před přijetím do třídící linky“ a „manipulační plocha Kralupy“, evidované a ohlašované pod č. 001015, 001021 a 001023, byl schválen Krajským úřadem Středočeského kraje v rámci Integrovaného povolení nebo v provozním řádu – „Provozní řád 1. Fáze – Řízená skládka Čáslav“.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že prvostupňovým rozhodnutím bylo ukončeno řízení o pokutě, které následovalo po kontrolách v zařízeních žalobkyně Provozovna Benátky (ve dnech 12 – 13.11 2013) a Provozovna Čáslav (ve dnech 14. – 15. 2013). V obou případech se jedná o zařízení kategorie 5.1 - Zařízení na odstraňování nebo využívání nebezpečného odpadu a zařízení k nakládání s odpadními oleji, vždy o kapacitě větší než 10 tun denně a kategorie 5.4 - Skládky, které přijímají více než 10 tun denně a mají celkovou kapacitu větší než 25 000 tun, s výjimkou skládek inertního odpadu. Kontroly byly zaměřeny na ověření plnění závazných podmínek provozu zařízení stanovených v integrovaných povoleních. ČIŽP vydala po provedeném

řízení rozhodnutí o pokutě ze dne 13. 3. 2015 č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1317312.005/15/PMT, které však žalovaný na základě odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 8. 10. 2015 č.j. 895/500/15, 27544/ENV/15 zrušil a vrátil věc ČIŽP k novému projednání. V následném řízení vydala ČIŽP prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobkyně rovněž podala odvolání.

3. ČIŽP žalobkyni prvostupňovým rozhodnutím vytkla shora uvedené jednání týkající se Provozovny Benátky a Provozovny Čáslav. Důkladně přitom popsala aktivity žalobkyně v prostorách obou skládek tak, že zdokumentovala celkové množství odpadů, se kterými bylo žalobkyní v daném období nakládáno (odpady kategorie nebezpečný „N“), které odpovídaly ve smyslu přílohy 20 vyhlášky č. 383/2001 Sb., kódu B00 – odpad převzatý od původce, jiné oprávněné osoby (sběr, výkup, shromažďování), nebo jiné provozovny, přičemž dodavateli odpadů byla celá řada původců a oprávněných osob. Jako dodavatel nebyla nikdy uvedena žalobkyně. ČIŽP dovodila, že odpady byly přijaty přímo na dotčené manipulační plochy. Následně bylo s odpady nakládáno také způsobem označeným kódem N3 – Předání jiné oprávněné osobě (kromě přepravce, dopravce) nebo jiné provozovně, přičemž odběratelem odpadů byla společnost AVE Kralupy s.r.o., IČO: 27935574, provozovna Kralupy nad Vltavou, kde je provozováno zařízení k odstraňování odpadů (spalovna) pod kódem způsobu nakládání D10 – spalování na pevnině. Žalobkyně dle ČIŽP provozovala sběr odpadů na plochách obou skládek, které k tomu nejsou integrovanými povoleními, resp. provozními řády určeny, tedy nakládala s odpady přijatými do obou provozoven způsoby – sběr a soustřeďování za účelem dalšího předání mimo provozovnu, aniž by tento způsob nakládání s odpady ve zmíněných zařízeních byl schválen v rámci integrovaných povolení nebo v provozních řádech.
4. Žalobkyně v odvolání namítala, že v průběhu řízení byla změněna právní kvalifikace postihovaného jednání. Správní řízení bylo původně zahájeno pro skutek spočívající v neohlášení užívání jednotlivých manipulačních ploch, avšak prvostupňovým rozhodnutím jí byla uložena sankce za provoz zařízení v rozporu s integrovaným povolením. Nesouhlasila ani s konstatováním ČIŽP, že skutek „provozu zařízení v rozporu s IP“ byl dostatečně popsán v rámci oznámení o zahájení řízení. Vymezení skutku, který spočívá v „neohlášení“, nelze dle žalobkyně ztotožňovat a zaměňovat se skutkem spočívajícím v „provozování“, neboť v obou případech jsou popisovány různé skutkové děje. V této souvislosti žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2011 č.j. 1 As 110/2011 – 74, jímž bylo deklarováno, že v rámci jednoho probíhajícího řízení o správním deliktu lze připustit změnu právní kvalifikace skutku, vychází-li nová právní kvalifikace z téhož jednání, pro které bylo řízení původně zahájeno (totožnost skutku), a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2011 č.j. 2 Afs 91/2009 – 149, z něhož plyne, že změna skutkového vymezení stíhaného jednání v rámci jednoho formálně zahájeného správního řízení je nepřipustná. Dle názoru žalobkyně se jedná o těžkou procesní vadu, kterou nebylo možno odstranit v rámci řízení o odvolání. K této odvolací námitce žalovaný uvedl, že ČIŽP již v oznámení o zahájení řízení ve slovním popisu skutku primárně poukazovala na sběr a soustřeďování odpadu za účelem následného předání k dalšímu nakládání (doplňující charakteristikou bylo neohlášení této činnosti). Skutek popsán při zahájení řízení byl v průběhu řízení zúžen na podstatné a primární pochybení žalobkyně, tj. na sběr a soustřeďování odpadu za účelem následného předání k dalšímu nakládání a byla změněna právní kvalifikace.

5. Obsahem následující odvolací námitky bylo tvrzení žalobkyně, že neprovozovala předmětná zařízení v rozporu s integrovanými povoleními. Příslušná integrovaná povolení, resp. provozní řády totiž předpokládají možnost zřízení manipulačních ploch na tělese skládek, sloužících mimo jiné k dočasnému soustředění odpadů před jejich uložením nebo dalším využitím. Žalobkyně označila za nesprávný názor, že absence definice dalšího využití znamená, že předmětné plochy nelze využít pro potřeby jiných zařízení umístěných mimo těleso skládky. K této odvolací námitce žalovaný uvedl, že systematické používání předmětných manipulačních ploch pro potřeby jiných zařízení umístěných mimo vlastní těleso skládky, tedy jejich přechodná depozice a následný odvoz na spalovnu v Kralupech nad Vltavou, je ve smyslu zákona o odpadech sběrem odpadů. Následně citoval zákonnou definici sběru odpadů a konstatoval, že taková činnost byla na předmětných plochách prokazatelně prováděna, což lze dovodit i z novelizovaných znění uvedeného zákona. Sběr odpadů, ke kterému na předmětných manipulačních plochách docházelo, musí být výslovně povolen, avšak příslušné integrované plány výslovný souhlas se sběrem odpadů postrádají a dotčené místo v provozním řádu, které předmětné plochy určuje k „*dočasnému soustředění odpadů před jejich uložením nebo dalším využitím*“, nelze vykládat tak, že by se jednalo o souhlas se sběrem odpadu. Takový souhlas nemohl být vydán implicitně a nelze jej vyvodit ani z provozního řádu. Přípustné aktivity na manipulačních plochách mají směřovat k následnému využití odpadů, nikoliv k jejich odstranění ve spalovně, které se nekryje s odstraněním odpadů uložením na skládce. Vykázanou činnost tak nelze podřadit pod soustředění před uložením nebo dalším využitím.
6. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou, že vytýkané jednání nemohlo mít důsledky pro životní prostředí, protože veškeré odpady, které byly deponovány na manipulačních plochách, byly odpady, které byly příslušným integrovaným povolením povoleny pro přijetí na skládku, bylo s nimi nakládáno v zařízení k tomu určeném, a pokud je opustily, stalo se tak v souladu s právními předpisy, neboť byly předány oprávněné osobě, aby s nimi bylo naloženo způsobem na vyšší příčce hierarchie nakládání s odpady. K tomu žalovaný uvedl, že i když manipulace, které žalobkyně s předmětným odpadem prováděla, byly podobné těm, které na skládce oprávněně probíhaly, již samotný fakt, že zákonodárce uznal za nutné regulovat sběr odpadu podmínkou souhlasu, ukazuje na závažnost sběru ve vztahu k životnímu prostředí. Sběr odpadu znamená přinejmenším nutnost další nakládky a odvozu odpadu, tedy i zvýšenou aktivitu v podobě dopravy na skládce s riziky a zátěží pro životní prostředí. Žalovaný podotkl, že ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí správně zdůraznila rizikový rozdíl deponování před předáním vůči běžným postupům na skládce a ztotožnil se s názorem ČIŽP, že předmětné manipulační plochy byly určeny pouze pro manipulaci s odpady před uložením na tu skládku, na které se tyto plochy nacházely.
7. Ohledně polemiky žalobkyně, zda byly předmětné manipulační plochy provozovány jako samostatná zařízení, žalovaný uvedl, že pro definování deliktního jednání a hodnocení jeho závažnosti není tato otázka rozhodující. Obě skládky byly povoleny jako celky, které jsou zařízeními ve smyslu zákona o integrované prevenci. V jejich areálech není sběr odpadu povolen, deliktní jednání žalobkyně bylo doloženo a jeho závažnost vysvětlena. ČIŽP navíc přiznání uvedených manipulací s odpady vedením PENO (průběžná evidence nakládání s odpady) a ohlašováním HPNO (hlášení o produkci a nakládání s odpady) za předmětné plochy zařadila k polehčujícím okolnostem.

8. Žalobkyně dále v odvolání namítla porušení svých procesních práv, konkrétně neprovedení důkazu svědeckou výpovědí pracovníka žalobkyně. K tomu žalovaný uvedl, že věcné důkazy v posuzované věci byly zcela přesvědčivé a skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Žalobkyně nevyvrátila obsahovou správnost dokumentů PENO a HPNO ukazujících, že odpady z dotčených ploch byly přijímány za účelem předání další osobě v souladu s definicí sběru. Navrhovaná svědecká výpověď na tom nemohla nic změnit. Správní orgán není návrhy důkazů vázán a provede jen ty, které vedou ke zjištění stavu věci. Žalobkyně navíc vzbudila pochybnosti o nezávislosti navrhované výpovědi, když s jistotou vyjmenovala, čeho chtěla touto výpovědí dosáhnout (prokázat, že Krajský úřad Středočeského kraje byl o situaci informován a nezačal přezkum). To však bylo dle žalovaného irelevantní. Postoj jmenovaného úřadu je dán formulací integrovaných povolení, resp. provozních řádů a skutečnost, že integrovaná povolení nepřezkoumal, neznamená, že s činností žalobkyně souhlasil.
9. V rámci vypořádání námitek, že vytýkané jednání postrádá společenskou nebezpečnost, že ji ČIŽP dovodila nesprávně, že tuto nebezpečnost popírá nečinnost Krajského úřadu Středočeského kraje a že nebyl ohrožen pořádek ve věcech veřejných, když žalobkyně ohlašovala HPNO, žalovaný citoval část prvostupňového rozhodnutí a konstatoval, že žalobkyně nedoznala újmy, kterou se snažila dovodit. Žalobkyně tvrdila, že ČIŽP ohrožení právem chráněného zájmu dovozovala z toho, že na tělese skládky bylo nakládáno s odpady, jejichž vlastnosti nebyly známy nebo nemohly být do skládky uloženy, avšak oba případy připouští provozní řady předmětných zařízení. Žalovaný k tomu citoval relevantní pasáž prvostupňového rozhodnutí a uvedl, že ČIŽP v ní kladla důraz na skutečnost, že sběr odpadu byl prováděn, aniž by měly příslušné orgány příležitost jej regulovat podmínkami. Z kontextu rozhodnutí bylo navíc zřejmé, že ČIŽP žalobkyni nevytýkala systematický příjem nepřipustných odpadů na předmětné plochy, nikde netvrdila, že na předmětných plochách byl přechováván nepřipustný odpad a nevyvozovala z toho pro žalobkyni nepříznivé důsledky.
10. K námitce porušení zásady legitimního očekávání, k němuž mělo dojít tím, že ČIŽP žalobkyni při předešlých kontrolách nyní pokutovaný stav nevytýkala, žalovaný uvedl, že jen proto, že předchozí kontrola byla obecně zaměřena na plnění podmínek integrovaného povolení, nelze tvrdit, že ČIŽP o vytýkaných skutečnostech věděla. U tak rozsáhlé a mnohostranné činnosti mohla ČIŽP některé detaily při předchozí kontrole přehlédnout či se na ně nestačila zaměřit. Pokud protokol o předchozí kontrole předmětnou činnost výslovně nepopsal a nezjistil pochybení, nelze dovozovat legitimní očekávání žalobkyně, že postupovala správně.
11. K námitkám vztahujícím se k závěru ČIŽP, že se žalobkyně snažila při provádění kontrole zatajit některé skutečnosti, žalovaný uvedl, že ČIŽP se v příslušné pasáži prvostupňového rozhodnutí snažila čelit útokům žalobkyně, a to nejen věcným popisem deliktního jednání, ale také snahou demonstrovat přiměřenost svého postupu tím, že naznačovala, že snad mohla postupovat přísněji. Uvedené úvahy označil žalovaný za nadbytečné s tím, že nezakládají nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, neboť neměly dopad na obsah jeho výroku ani na jeho odůvodnění. ČIŽP navíc ve prospěch žalobkyně při stanovení výše sankce hodnotila, že za předmětné manipulační plochy byla v letech 2012 a 2013 vedena PENO a ohlašováno HPNO, na jejichž podkladě bylo možno vysledovat druhy, množství a toky odpadů, s nimiž bylo na manipulačních plochách nakládáno.

12. Následnou námitku žalobkyně pak žalovaný označil za další variantu tvrzení o nulové společenské nebezpečnosti vytýkaného jednání ve spojitosti s tvrzením o nepřiměřenosti pokuty ukládané podle žalobkyně za čistě administrativní pochybení. Konstatoval, že v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodnil závažnost deliktu, přičemž stejně tak učinila již ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí. Vývody žalobkyně označil žalovaný za zavádějící a konstatoval, že ČIŽP správně popsala zvýšení aktivit nakládání s odpady a zdůraznila jejich nebezpečné vlastnosti, takže předmětné činnosti nebylo možno brát na lehkou váhu a měly být regulovány souhlasem. K námitce týkající se výše pokuty žalovaný uvedl, že ČIŽP dostatečně zdůvodnila nebezpečnost vytýkaného jednání (nakládání s látkami s nebezpečnými vlastnostmi), kdy například nepřekrytí hořlavých odpadů, které je u normálního ukládání do skládky povinné, představuje významné nebezpečí.
13. Žalovaný nepřisvědčil ani odvolací námitce, že při stanovení výše pokuty byly užity tytéž faktory jako při posouzení materiální stránky deliktu. Uvedl, že dvojí přičítání v dané věci neshledal a konstatoval, že žalobkyni byl vytýkán jediný správní delikt, a to provoz zařízení v rozporu s integrovaným povolením, kterého se dopustila porušením podmínek integrovaných povolení. ČIŽP hodnotila při stanovení výše sankce jiné okolnosti, a to rozsah deliktního jednání co do množství odpadů, dobu protiprávního jednání a míru technické nebezpečnosti. Samotný neoprávněný sběr odpadů nebyl okolností zahrnutou do hodnocení při stanovení výše sankce. Specifika případu byla obsáhle hodnocena včetně míry společenské nebezpečnosti vytýkaného jednání, která je závislá na týchž technických parametrech deliktního jednání žalobkyně, ať již bylo toto jednání pojato jako neohlášení činnosti nebo provoz zařízení v rozporu s integrovaným povolením.
14. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně nejprve zrekapitulovala jeho obsah a následně toto rozhodnutí označila za věcně nesprávné a nezákonné. Vyjádřila přesvědčení, že žalovaný se v zásadě bez jakékoliv snahy o předložení vlastního náhledu na věc ztotožnil s argumentací ČIŽP a podstatě většiny odvolacích námitek se vůbec nevěnoval. Konkrétní žalobní námitky, které následně uvedla, v podstatě kopírují její argumentaci uplatněnou již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
15. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítla, že správní řízení bylo dle vymezení skutku v rámci oznámení o zahájení správního řízení zahájeno pro skutek neohlášení užívání jednotlivých manipulačních ploch Krajskému úřadu Středočeského kraje. Žalobkyni tedy bylo vytýkáno, že neohlásila změny, nikoliv že provozovala předmětná zařízení v rozporu s integrovanými povoleními. S odkazem na judikaturu správních soudů žalobkyně zdůraznila požadavek na zachování totožnosti skutku a uvedla, že správní orgány při aplikaci této zásady na prvostupňové rozhodnutí pochybily. Při zahájení řízení a při vydání prvotního rozhodnutí (tj. rozhodnutí ČIŽP ze dne 13. 3. 2015, které žalovaný v odvolacím řízení zrušil) byl skutek vymezen jako jednání, které spočívalo v neohlášení sběru a soustřeďování odpadu na manipulačních plochách za účelem následného předání k dalšímu nakládání mimo vlastní zařízení skládek. ČIŽP tak nevalilo provozování manipulačních ploch ke sběru a soustřeďování odpadu žalobkyní, nýbrž to, že žalobkyně provádění dané činnosti neohlásila. Žalobkyni tedy bylo vytýkáno neplnění ohlašovací povinnosti, přičemž za následek takového jednání je možno považovat ohrožení zájmu veřejné moci na informovanosti o tom, jakým způsobem je nakládáno s odpady. V případě prvostupňového rozhodnutí však byl skutek vymezen jako provozování zařízení v rozporu s integrovaným povolením, a žalobkyně tak byla sankcionována za provozování činnosti bez povolení, jehož následkem je ohrožení chráněného zájmu na ochraně

životního prostředí. V každém z těchto dvou případů byl skutek vymezen rozdílně co do popisu jednání a následku, a jednalo se tak o nepřipustnou změnu vymezení skutku v rámci probíhajícího správního řízení. Žalobkyně nesouhlasí s argumentací žalovaného, že vymezení skutku bylo toliko zúženo. Změna právní kvalifikace u skutku, který je předmětem řízení o správním deliktu, možná je, avšak nikoliv v případě, kdy spočívá v takových změnách, které mají na následek změnu podstaty vymezeného skutku. Totožnost skutku v daném případě zachována nebyla.

16. V dalším žalobním bodě žalobkyně nesouhlasila se závěrem, že se dopustila správního deliktu spočívajícího v provozování skládek v rozporu s integrovaným povolením. Zřízení manipulačních ploch a jejich užívání k účelům popsaným v napadeném rozhodnutí bylo dle mínění žalobkyně výslovně povoleno v provozních řádech jednotlivých zařízení. Provozní řád Provozovny Benátky nad Jizerou i Provozovny Čáslav předvídá možnost jejich zřízení mimo jiné k dočasnému soustředění odpadů před jejich uložením nebo dalším využitím. Vzhledem k tomu, že provozní řád je součástí integrovaného povolení, nelze věc interpretovat jinak, než že příslušný orgán vyslovil souhlas k provozování manipulačních ploch způsobem v něm popsaným. Pokud tedy Krajský úřad Středočeského kraje u obou zařízení povolil zřizování a využívání manipulačních ploch na tělese skládky k uvedeným účelům, nemohla se žalobkyně poté, co je začala vytvářet a využívat, dopustit porušení integrovaných povolení. Skutečnost, že provozní řád je integrální součástí integrovaného povolení, byla žalovaným při rozhodování v dané věci ignorována – žalovaný si vystačil s konstatováním, že způsob, jakým žalobkyně na manipulačních plochách s odpady nakládala, nebyl v integrovaném povolení výslovně povolen a k její argumentaci o implicitním povolení se vůbec nevyjádřil. Žalobkyně se také neztotožňuje s názorem, že povolení využívání manipulačních ploch se vztahovalo jen k odpadům, které mají být uloženy nebo využity přímo v zařízeních na tělese skládky. Provozní řády neomezují možnost vymezit manipulační plochu účelovým určením jednotlivých odpadů na zařízení umístěná jen na tělese skládky. V provozních řádech není nijak definováno, jaké další využití (zejména v jakém zařízení) může být přípustné pro odpady na těchto manipulačních plochách uložené. Formulaci provozního řádu proto nelze vyložit jinak, než že provozní řády sběr odpadu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. m) zákona o odpadech povolují. Pro subjekty soukromého práva platí, že mohou dělat vše, co není zákonem zakázáno. Pokud by Krajský úřad Středočeského kraje zamýšlel připustit využití manipulačních ploch pouze pro potřeby zařízení umístěných na tělese skládky, explicitně by to v provozním řádu vyjádřil. Neučinil-li tak, je provozovatel oprávněn tyto plochy využít pro manipulaci s jakýmkoliv odpadem. Není přitom důvod rozlišovat mezi potřebami zařízení umístěných na tělese skládky a umístěných v téže provozovně, nadále totiž dochází k pohybu odpadu v areálu provozovny, která je k nakládání s takovým odpadem určena. Současně však nelze provozovateli bránit, aby odpad, který lze lépe využít, předal třetí osobě.
17. Obsahem následující námitky je tvrzení žalobkyně, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci a bez náležitého odůvodnění neprovedl jí navržený důkaz svědeckou výpovědí. Žalobkyně v této souvislosti zpochybnila argumentaci žalovaného, že jeho provedení nebylo nutné vzhledem k dostatečnému důkaznímu materiálu ze strany ČIŽP, přičemž uvedla, že jeho provedení navrhovala k prokázání tvrzení týkajících se postoje Krajského úřadu Středočeského kraje ve vztahu k výkladu schválených provozních řádů. Zároveň poukázala na nejednotnost postupu orgánů veřejné moci, kterou spatřuje v tom, že Krajský úřad Středočeského kraje byl obeznámen s praxí žalobkyně, za kterou jí byla ze

strany ČIŽP uložena pokuta, a i přes podněty ze strany ČIŽP nezahájil přezkum podmínek integrovaného povolení.

18. Žalobkyně dále vyslovila nesouhlas se závěry žalovaného ohledně společenské škodlivosti jejího jednání a namítla, že nebyla naplněna materiální stránka správního deliktu. I v případě, že by jednání, za něž byla pokutována, naplnilo formální znaky správního deliktu, má žalobkyně za to, že jím neporušila ani neohrozila zákonem chráněný zájem na ochraně životního prostředí, jelikož toto jednání nepředstavovalo pro životní prostředí zvýšenou zátěž. Nesouhlasí s tím, že zátěž pro životní prostředí je možno spatřovat již ve zvýšené aktivitě dopravy na skládce a s tím souvisejícím rizikem, jelikož takové riziko, lze-li o něm vůbec hovořit, je plně vyváženo pozitivním efektem projevujícím se v tom, že s odpadem na uvedených plochách je naloženo lépe než pouhým uložením do tělesa skládky. Veškeré odpady, s nimiž bylo na manipulačních plochách nakládáno, bylo na základě integrovaného povolení možno přijmout do zařízení obou skládek. S odpady bylo na manipulačních plochách skládek nakládáno v zařízení k tomu určeném, a pokud jej opustily, pak takovým způsobem, že byly předány oprávněné osobě, aby s nimi naložila způsobem na vyšší příčce hierarchie nakládání s odpady.
19. Žalobkyně odmítla tvrzení žalovaného, že by zneužívala nepřesnosti formulace provozních řádů, pokud jde o nutnost uložení odpadu právě na skládku, na které se nachází předmětné manipulační plochy. Žalovaný uvedenou otázku vykládá v neprospěch žalobkyně bez zákonného podkladu a ignoruje skutečnost, že provozní řád je integrální součástí integrovaného povolení. Pokud žalovaný naznačoval, že provozní řád byl v uvedených částech v rozporu s právní úpravou, nemůže to vést k sankcionování žalobkyně, neboť ta jednala v dobré víře, že Krajský úřad Středočeského kraje vydal integrované povolení v souladu se zákonem. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2016 č.j. 353/530/16/ZM, 13738/ENV/16 a konstatovala, že za správnost integrovaného povolení i provozního řádu a jejich vzájemný soulad odpovídá správní orgán, který integrované povolení schvaluje. Jakýkoliv případný rozpor správního aktu se zákonem či mezi sebou navzájem je tak nutno klást k tíži vydávajícího správního orgánu.
20. Žalobkyně v dalším žalobním bodu namítla rozpor napadeného rozhodnutí se zásadou legitimního očekávání. Po kontrolách ČIŽP provedených v roce 2012 v provozovnách Čáslav a Benátky nad Jizerou totiž měla důvodně za to, že předmětná zařízení provozuje řádně v souladu s integrovaným povolením a provozním řádem. Předmětem uvedených kontrol bylo plnění povinností stanovených integrovaným povolením pro příslušnou skládku a dalších povinností stanovených provozovateli skládky zákony v oblasti životního prostředí. Pakliže ČIŽP takto široce vymezila předmět kontroly a po jejím provedení konstatovala, že kontrolní zjištění neodůvodňují zahájení správního řízení (Čáslav), resp. že nebylo zjištěno porušení zákona či integrovaného povolení (Benátky nad Jizerou), nemůže se ex post odvolávat na to, že neměla možnost kontroly, když si vymezila široký rozsah kontroly, aby mohla reagovat na cokoli, co případně při prohlídce zařízení zjistí, ale současně si na kontrolu nevyčlenila dostatek času a kapacit, aby ji mohla realizovat v oznámeném rozsahu. Zároveň je žalobkyně přesvědčena, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí s její argumentací ohledně porušení zásady legitimního očekávání nevypořádal.
21. V poslední námitce žalobkyně označila výši uložené pokuty za nezákonnou. I pro případ, že by došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu, byla výše uložené pokuty zcela nepřiměřená vzhledem k tomu, že byla uložena dle právních

předpisů na ochranu životního prostředí a pochybení žalobkyně bylo čistě administrativním nedostatkem, který neměl na životní prostředí žádný faktický vliv. Skutečnost, že na manipulačních plochách byly deponovány odpady, které je možné lépe odstranit ve spalovnách odpadů, neznámá, že se jedná o odpady nezpůsobitelné k přijetí do zařízení skládky. Žalobkyně i na manipulačních plochách nakládala pouze s odpady, které měla povoleno do zařízení skládky přijmout, a jejím jednáním nemohl být ohrožen pořádek ve věcech veřejných, když svou činnost zcela transparentně ohlašovala příslušným orgánům prostřednictvím HPNO. Dobu tvrzeného deliktního provozu, z níž žalovaný dovodil závažnost deliktního jednání, nelze žalobkyni přičítat k tíži, protože jednala v dobré víře v nezávadnost svého jednání.

22. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul. Ve vyjádření k žalobě konstatoval, že byť ČIŽP v oznámení o zahájení správního řízení konkretizovala právní kvalifikaci vytýkaného jednání jako správní delikt dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci spočívající v porušení § 16 odst. 1 písm. b) téhož zákona, žalobkyně opomíjí celý průběh správního řízení. Žalovaný se projednávanou věcí zabýval dvakrát (první rozhodnutí ČIŽP bylo v odvolacím řízení zrušeno), přičemž zásadní skutečností pro další procesní průběh a vymezení předmětu řízení byl obsah prvního (zrušovacího) rozhodnutí žalovaného, v němž dovodil nesprávnou právní kvalifikaci protiprávního jednání žalobkyně, jejíž činnost vykazovala znaky dlouhodobého a systematického příjmu a předávání odpadů do místa určení mimo schválené zařízení. Věc proto byla ČIŽP vrácena se závazným právním názorem stran právní kvalifikace, což výslovně směřovalo k možnosti žalobkyně se k této nové právní kvalifikaci vyjádřit. Jednalo se tak o postup dostačující pro ochranu práv žalobkyně v průběhu dalšího řízení. Změna právní kvalifikace, která je výslovně připuštěna i judikaturou Nejvyššího správního soudu, se neděje formalizovaným postupem; je nutno toliko zkoumat, zda účastník řízení mohl tuto skutečnost z postupu správního orgánu dovodit. K tomu v projednávané věci došlo, a námitka žalobkyně v tomto směru je tedy nedůvodná.
23. K námitce, že žalobkyně neprovozovala předmětná zařízení v rozporu s integrovaným povolením, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že obě zařízení jsou řešena v rámci 1. Fáze provozu skládky ve smyslu § 4 odst. 1 písm. j) zákona o odpadech, přičemž první fázi provozu skládky se rozumí „*provozování zařízení podle písm. i) k odstraňování odpadů jejich ukládáním na nebo pod úroveň terénu*“. Definice sběru odpadu podle § 4 odst. 1 písm. m) téhož zákona nekoresponduje s povahou a účelem schváleného zařízení. Z formulace provozních řádů nelze dovodit, že by, byť implicitně, povolovaly nakládání s převzatými odpady spočívající v jejich dalším předání oprávněné osobě mimo schválené zařízení. Manipulační plochy slouží v souladu se zněním provozního řádu k přechodnému soustřeďování odpadů, přičemž jeho bod 5.6. stanoví, že tyto plochy slouží k manipulaci s odpadem, k umístění odpadů v rámci technologie úpravy odpadu nebo k dočasnému soustřeďování před jejich uložením nebo dalším využitím, čímž se rozumí jen dispozice v rámci schváleného zařízení. Formulace provozních řádů tak obsahuje dvě eventuality, přičemž reflektuje povolené možnosti při procesu skládkování, kdy část přijatých odpadů je skládkována prostým uložením na skládku a část odpadů je přípustné použít k tzv. technickému zabezpečení skládky, což lze považovat za specifickou dispozici s ukládaným odpadem v rámci zařízení. Dále žalovaný odkázal na body 2.1.8., 3.3. a 3.3.1 provozního řádu a uvedl, že účel vymezených stavebních objektů a zařízení je orientován výhradně na skládkovací proces probíhající v zařízení, z čehož plyne, že další dispozice s odpady dočasně deponovanými na manipulačních plochách jsou umožněny jen

v rámci zařízení. Oproti tomu činnost spočívající v tom, že žalobkyně manipulační plochu využívá pouze přechodně k tomu, aby následně zajistila odvoz odpadu mimo zařízení do spalovny v Kralupech nad Vltavou, je činností neschválenou a nepředvídanou, která se vymyká povaze a účelu schváleného zařízení. Tato činnost vykazuje znaky sběru a měla by být provozním řádem povolena v rámci účelového určení stavebních objektů či souvisejících provozních staveb. Takový postup by byl přípustný, avšak stávající znění provozního řádu s touto eventualitou nepočítá. Postup žalobkyně byl tedy protiprávní a sankce jí byla uložena důvodně.

24. Žalobkyní navrženým důkazem v podobě výslechu svědka se ČIŽP řádně zabývala a jeho neprovedení dostatečně zdůvodnila. Zprostředkované sdělení osoby, jejíž výslech byl navrhován, o tom, jaký výklad provozního řádu zaujímal Krajský úřad Středočeského kraje, nemohl mít žádnou výpovědní hodnotu, a odmítnutí provedení tohoto důkazu tak bylo zcela namístě.
25. K namítané absenci materiální stránky správního deliktu žalovaný poznamenal, že daný korektiv lze vztáhnout jen výjimečně na případy bagatelního protiprávního jednání, přičemž provoz skládky je pro oblast životního prostředí potenciálně významně riziková činnost. V zařízení prokazatelně docházelo k protiprávní činnosti spočívající v nakládání s odpady způsobem nepředvídaným provozním řádem zařízení, kdy část odpadů, místo aby byla skládkována v rámci zařízení, byla dlouhodobě odvážena mimo něj, což je významná a nikoliv bagatelní protiprávní činnost. Hierarchie nakládání s odpady je sice obecným principem v oblasti odpadového hospodářství, avšak odkazem na ni nelze překlenout zákonná pravidla pro nakládání s odpady. Znění provozního řádu svědčí o tom, že žalobkyně vytykanou činnost schválenou neměla.
26. Z výsledku předchozí kontroly dle názoru žalovaného nelze dovozovat legitimní očekávání žalobkyně, pokud jde o jí vykonávanou protiprávní činnost a dovozovat z něj imunitu proti sankčnímu postihu. Zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o kontrole“) upravuje institut oznámení o zahájení kontroly, aniž by konkretizoval požadavky na to, v jakém rozsahu a z jakých zákonných hledisek bude kontrola prováděna. Jeho smyslem je poskytnout kontrolovanému informace o tom, že je proti němu zahajována kontrola, které jeho činnosti se týká, jaký orgán ji realizuje a podle kterých zákonných ustanovení. Nelze z něj však dovozovat právní nárok kontrolovaného na závazné posouzení všech aspektů kontrolovaného provozu a následně presumovat jejich soulad s právními předpisy. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 2. 2013 č.j. 59 A 15/2012 – 40. Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2010 sp. zn. 9 Afs 57/2009 zároveň označil za nepřipadný, protože v něm soud dovedl vznik legitimního očekávání z několikaleté konzistentní správní praxe, zatímco v nyní projednávané věci se jednalo o jednorázovou kontrolu v roce 2012, jejíž závěry se možnou přípustností vytykané protiprávní činnosti výslovně nezabývaly.
27. Žalovaný závěrem uvedl, že se neztotožňuje ani s námitkou nepřiměřenosti uložené sankce. Poukázal přitom na prvostupňové a napadené rozhodnutí a zdůraznil, že se v daném případě nejednalo o bagatelní jednání.
28. V replíce k vyjádření žalovaného žalobkyně podotkla, že nikdy netvrdila, že by změna právní kvalifikace správního deliktu nebyla možná. Není však možná v případě, kdy spočívá v takových změnách, které mají za následek změnu podstaty vymezeného skutku.

V dané věci došlo ke změně podstatných skutkových okolností v takovém rozsahu, že nebyla zachována totožnost skutku, a proto nebylo možno žalobkyni postihnout, aniž by bylo zahájeno nové správní řízení o skutku spočívajícím v provozování zařízení v rozporu s integrovaným povolením dle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci.

29. Žádný z provozních řádů dle přesvědčení žalobkyně neomezuje možnost vymezit manipulační plochu účelovým určením jednotlivých odpadů na zařízení umístěná jen na tělese skládky. Provozní řády tedy neomezuji možnost dalšího využití odpadů deponovaných na manipulační ploše. Formulaci provozního řádu nelze vyložit jinak, než že provozní řád sběr odpadu povoluje.
30. Žalobkyně v replice setrvala na tom, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou legitimního očekávání, přičemž zopakovala argumentaci uplatněnou v žalobě. K žalovaným zmiňovanému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem uvedla, že jej nelze dohledat, což svědčí o tom, že nikdy nenabyl právní moci nebo byl dokonce zrušen, a jeho závěrů se tedy nelze dovolávat.
31. Při ústním jednání před soudem konaném dne 27.8.2020 žalobkyně shrnula podstatu žalobních námitek a v podrobnostech odkázala na písemné vyhotovení žaloby a následně podanou repliku. Provozní řády zařízení dle jejího názoru připouští další využití odpadů, které se nachází na manipulačních plochách, i v jiných zařízeních. Žalobkyně navrhla, aby soud uloženou sankci případně moderoval postupem podle § 78 odst. 2 s.ř.s. Žalovaný při jednání odkázal na svou argumentaci uplatněnou v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě.
32. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
33. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci provozovatel zařízení je povinen provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením vydaným podle tohoto zákona, včetně podmínek provozu zařízení stanovených v provozních řádech a dalších dokumentech schválených v rámci integrovaného povolení.
34. Podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s integrovaným povolením.
35. Podle § 37 odst. 6 písm. b) zákona o integrované prevenci za správní delikt se uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavců 4 a 5.
36. Podle § 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, ke vzniklým nebo hrozícím škodlivým následkům v oblasti životního prostředí nebo v oblasti zdraví člověka a době trvání protiprávního stavu.
37. Podle § 4 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech se pro účely tohoto zákona skládkou rozumí zařízení zřízené v souladu se zvláštním právním předpisem a provozované ve třech na sebe bezprostředně navazujících fázích provozu, včetně zařízení provozovaného původcem odpadů za účelem odstraňování vlastních odpadů a zařízení určeného pro skladování odpadů s výjimkou skladování odpadů podle písmene h).

38. Podle § 4 odst. 1 písm. j) zákona o odpadech se pro účely tohoto zákona první fázi provozu skládky rozumí provozování zařízení podle písmene i) k odstraňování odpadů jejich ukládáním na nebo pod úroveň terénu.
39. Podle § 4 odst. 1 písm. m) zákona o odpadech se pro účely tohoto zákona sběrem odpadů rozumí soustřeďování odpadů právnickou osobou nebo fyzickou osobou oprávněnou k podnikání od jiných osob včetně jejich předběžného třídění a předběžného skladování za účelem jejich přepravy do zařízení na zpracování odpadu.
40. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
41. Soud má za to, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí v dostatečném rozsahu vypořádal se základními odvolacími námitkami žalobkyně. Není tedy pravdou, že se bez dalšího ztotožnil s argumentací ČIŽP a podstatě většiny odvolacích námitek se vůbec nevěnoval. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
42. Soud nevešel na námitku žalobkyně, že v posuzované věci došlo k podstatné procesní vadě spočívající v porušení zásady zachování totožnosti skutku. K tomu je nutno uvést, že ČIŽP v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 27.10.2014 č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1317312.001/14/PMT (dále jen „Oznámení“) uvedla, že se žalobkyně zahajuje správní řízení „za porušení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o IP, který v období roku 2012 a 2013 (do 18. 3. 2013) stanovil, že provozovatel zařízení je povinen ohlásit úřadu plánovanou změnu v provozu zařízení a dále v období roku 2013 ve znění novely zákona o IP č. 69/2013 Sb., s účinností od 19. 3. 2013 stanovil, že provozovatel zařízení je povinen ohlásit úřadu každou plánovanou změnu v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení, která by mohla mít důsledky pro životní prostředí. Porušením tohoto ustanovení zákona o IP byla naplněna skutková podstata správního deliktu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o IP, který stanoví, že právnická osoba se jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že nesplní ohlašovací povinnost podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o IP. Za spáchání správního deliktu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o IP v období roku 2012 a 2013 (do 18. 3. 2013) se dle § 37 odst. 4 téhož zákona ukládá pokuta do 1 mil. Kč. Za správní delikt dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o IP spáchaný v období roku 2013 (do 19. 3. 2013) se dle § 37 odst. 6 téhož zákona ve znění novely zákona o IP č. 69/2013 Sb., ukládá pokuta do 2 mil. Kč.“ Uvedeného porušení se žalobkyně měla podle předmětného Oznámení dopustit tím, že v roce 2012 a 2013 nakládala „v rámci zařízení „Řízená skládka odpadů Benátky nad Jizerou“ (provozovna Benátky), v prostoru zařízení (na tělese skládky) „1. FÁZE SKLÁDKY S-NO Benátky nad Jizerou“ (IČZ CZS 00819), dříve č. 000002 (do 6. 2.

2014), s odpady přijatými do provozovny Benátky způsobem – sběr a soustřeďování za účelem následného předání k dalšímu nakládání (odstraňování) mimo provozovnu Benátky tj. způsobem, který nesl známky provozu samostatného zařízení, aniž by tato změna v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení provozovny Benátky tj. nakládání s odpady na tělese skládky nazvané „Mezideponie PO“ evidované a ohlašované pod č. 000015, byla účastníkem řízení řádně ohlášena Krajskému úřadu Středočeského kraje, ačkoliv by mohla mít důsledky pro životní prostředí“, a dále tím, že „v roce 2012 a 2013 nakládala v rámci zařízení „Řízená skládka Čáslav“ (provozovna Čáslav) v prostoru zařízení (na tělese skládky) označeném č. 001001, s odpady přijatými do provozovny Čáslav způsobem – sběr a soustřeďování za účelem následného předání k dalšímu nakládání (odstraňování) do zařízení umístěného v rámci provozovny Čáslav nebo mimo provozovnu Čáslav, tj. způsobem, který nesl známky provozu samostatného zařízení, aniž by tato změna v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení provozovny Čáslav tj. nakládání s odpady na tělese skládky nazvané „manipulační plocha S-NO“, „manipulační plocha za účelem soustřeďování odpadů před přijetím do třídící linky“ a „manipulační plocha „Kralupy“, evidované a ohlašované pod č. 001015, č. 001021 a 001023, byla účastníkem řízení řádně ohlášena Krajskému úřadu Středočeského kraje, ačkoliv by mohla mít důsledky pro životní prostředí“.

43. V rozhodnutí ze dne 8. 10. 2015, kterým bylo prvotní rozhodnutí ČIŽP o uložení pokuty zrušeno, žalovaný dospěl k závěru, že „(v) daném případě je nezbytné postihnout odvolatele především za provozování zařízení v rozporu s IP. Neohlášení změny IP se jeví v daném případě jako marginální. Delikt v ustanovení § 37 odst. 4 zákona IPPC lze naopak považovat za velmi závažné protiprávní jednání, které spočívá v tom, že provozovatel zařízení nerespektuje svou základní povinnost provozovat zařízení na základě vydaného IP a v jeho mezích. Za toto jednání lze uložit pokutu až do výše 10 000 000,- Kč. V daném případě je odvolací orgán toho názoru, že správní delikt neohlášení změny IP byl fakticky konzumován deliktem provozování zařízení v rozporu s povolením IP.“ K samotnému vymezení skutku pak odvolací orgán ve zrušovacím rozhodnutí uvedl, že „inspekce dostatečně popsala v oznámení o zahájení řízení skutek (dopis ze dne 27. 10. 2014 č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1317312.001/14/PMT) skutek provozu zařízení v rozporu s IP, proto je možno postupovat dále cestou zrušení rozhodnutí a vrácení a věci k novému projednání a rozhodnutí, tedy cestou postihu za delikt provozování zařízení v rozporu s IP. Důvodem vrácení věci prvoinstančnímu orgánu je rovněž ohled na to, aby stíhaná osoba byla se změnou právního hodnocení věci seznámena a byl jí dán dostatečný prostor přizpůsobit této skutečnosti její obhajobu. Výše uvedené úvahy respektují postoj Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek 2 Afs 91/2009 – 153 ze 14. 3. 2011.“ Z citovaného rozhodnutí je tedy zřejmé, že žalovaný zrušil prvotní rozhodnutí ČIŽP právě proto, aby bylo žalobkyni umožněno seznámit se se změnou provedené právní kvalifikace jejího jednání a aby jí bylo umožněno na tuto změnu relevantně reagovat a přizpůsobit tomu svou obranu.
44. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2011 č.j. 2 Afs 91/2009 – 149 k otázce zachování jednoty skutku dovodil, že „(n)ení pochyb o tom, že skutkové vymezení jednání, které soud či správní orgán považují za deliktní, je esenciální podmínkou práva na obhajobu stíhaného. Vždy je nutno dbát na to, aby byl postihovaný skutek popsán v maximální možné míře jednoznačně co do způsobu jeho spáchání, včetně určení místa a času deliktního jednání (je-li to z povahy věci možné), tedy tak, aby byla zaručena jeho distinkce od jiných jednání (k tomu viz například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS). Mezi takto vymezeným sdělením předmětu sankčního řízení (jímž se, z logiky věci, každé sankční řízení více či méně formálním

způsobem zahajuje) a popisem skutku v meritorním rozhodnutí ve věci, pak musí existovat alespoň v podstatných rysech soulad, a to zcela v intencích stěžovatelem citovaného odůvodnění nálezu Ústavního soudu (shodně viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2 As 60/2006 - 53, in č. 1163/2007 Sb. NSS). Pro posouzení, zda tento soulad existuje, nelze určit jednotné pravidlo; tuto otázku je nutno posuzovat vždy individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem posuzované věci. Současně s tím musí být stíhaná osoba taktéž seznámena s předpokládanou právní kvalifikací svého jednání. Tento požadavek je zcela logický, neboť obhajoba této osoby bude obvykle směřovat k popření alespoň některé z komponent skutkové podstaty deliktu, který je jí kladen k tíži. Svou roli zde nepochybně hraje též seznámení se s druhem a výší sankcí, kterými je stíhaná osoba ohrožena; i tato otázka hraje svou roli při volbě procesní strategie. Na rozdíl od skutkového vymezení stíhaného jednání, kde lze v průběhu řízení připustit (jak již bylo výše naznačeno) jen jeho určitá upřesnění či zúžení, změně právní kvalifikace takového jednání principiálně nic nebrání. Je však vždy nutno trvat na požadavku, aby stíhaná osoba byla se změnou právního hodnocení věci seznámena a byl jí dán dostatečný prostor přizpůsobit této skutečnosti její obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, č. j. 2 As 44/2004 - 62, publikovaný pod č. 1378/2007 Sb. NSS, a ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002 - 34, publikovaný pod č. 296/2004 Sb. NSS).“

45. Nejvyšším správním soudem vymezené podmínky pro změnu právní kvalifikace správního deliktu byly v nyní posuzované věci dodrženy. Žalovaný ostatně první rozhodnutí ČIŽP o uložení pokuty zrušil právě z důvodu potřeby změny právní kvalifikace s tím, že je nutno umožnit žalobkyni na takovouto změnu adekvátně procesně reagovat. Ke změně skutkových okolností (vymezení skutku) však nedošlo – i nadále bylo předmětem řízení posouzení jednání žalobkyně popsaného již ve shora citovaném Oznámení, tj. jednání spočívajícího v nakládání s odpady přijatými do provozoven Benátky a Čáslav způsobem – sběr a soustřeďování za účelem následného předání k dalšímu nakládání (odstraňování) mimo tyto provozovny. Nedošlo tak ke změně totožnosti skutku, jak namítá žalobkyně, neboť totožné skutkové jednání bylo na základě závazného právního názoru vysloveného žalovaným ve zrušovacím rozhodnutí pouze jinak právně kvalifikováno (místo nesplnění ohlašovací povinnosti bylo deliktní jednání nadále kvalifikováno jako provozování předmětných zařízení v rozporu s integrovanými povoleními). Vymezení samotného skutku popisem skutkových okolností však žádné změny nedoznalo, a jednota skutku tak dle náhledu soudu zůstala zachována.
46. Nedůvodná je též námitka, že žalobkyně předmětná zařízení provozovala v souladu s jejich provozními řády, a tedy i v souladu s integrovanými povoleními. Soud plně souhlasí s argumentací ČIŽP, že skutečný význam relevantních ustanovení provozních řádů (bod 3.7 Provozního řádu Provozovny Čáslav, resp. bod 5.6 Provozního řádu Provozovny Benátky) spočívá toliko ve vymezení způsobu nakládání s odpady na tělese konkrétní skládky (složisti), a že zmíněná ustanovení provozních řádů se vztahují výlučně k odpadům určeným k uložení či dalšímu využití na té které skládce, popř. k výstupním materiálům z jednotlivých technologií úprav odpadu provozovaných v rámci tělesa skládky. Vzhledem k tomu, že se v obou případech jedná o ustanovení provozních řádů skládky, která neobsahují žádnou zmínku o možném využití těchto ploch pro potřeby jiných zařízení, nelze z jejich znění takovouto možnost (a to ani implicitně) dovozovat, jak to nepřipustně činí žalobkyně. V tomto směru rozhodně neplatí princip „co není výslovně zakázáno, je dovoleno.“ Žalobkyně může v zařízeních určených k nakládání s odpady vykonávat pouze ty činnosti, které jí byly integrovaným povolením a provozním řádem vydaným ve vztahu k tomuto zařízení povoleny. Z toho, že provozní řády žalobkyni umožňují na

manipulačních plochách dočasně soustřeďovat odpad před jejich uložením nebo dalším využitím, rozhodně nelze dovozovat možnost využívání těchto ploch ke sběru odpadu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. m) zákona o odpadech, tedy k soustřeďování odpadů za účelem jejich následné přepravy do jiného zařízení na zpracování odpadu. Na manipulačních plochách dočasně soustředěný odpad mohl a měl být v souladu s integrovanými povoleními (a provozními řády) buď uložen na tělese dané skládky, či případně na této skládce využít k jejímu technickému zabezpečení, nebylo však možné zde soustřeďovat odpad za účelem jeho předání jiné osobě, resp. za účelem jeho odvozu mimo skládku do jiného zařízení (spalovny v Kralupech nad Vltavou).

47. Žalovaný ve vyjádření k žalobě právem poukazuje i na skutečnost, že obě zařízení byla v rozhodné době první fázi provozu skládky, tedy zařízením určeným nikoliv ke sběru odpadů, ale *k odstraňování odpadů jejich ukládáním na nebo pod úroveň terénu*. Z logiky věci plyne, že manipulační plochy představující jeden z provozních objektů skládky jsou určeny k plnění účelu tohoto zařízení (skládky), a nikoliv k tomu, aby na ně žalobkyně dopravovala a zde dočasně soustřeďovala odpad určený k přepravě do zcela jiného zařízení na zpracování odpadu (spalovny). Přijetí výkladu zastávaného žalobkyní by, dovedeno *ad absurdum*, žalobkyni umožnilo svázat na manipulační plochy obou zařízení nebezpečný odpad ze všech koutů republiky, který by vůbec nebyl určen k uložení či dalšímu využití na dané skládce, a to v množství limitovaném pouze maximální kapacitou daného zařízení, tento odpad zde soustřeďovat a následně jej přepravovat do spalovny v Kralupech nad Vltavou či jiného zařízení určeného k nakládání s odpady, nebo jej předávat k dalšímu nakládání třetí osobě. Takové počínání by zcela jistě bylo v rozporu s účelem, který mají předmětná zařízení plnit a pro který byla také povolena.
48. Své protiprávní jednání nemůže žalobkyně ospravedlnit ani poukazem na hierarchii nakládání s odpady plynoucí ze zákona. Její prioritní zákonnou povinností bylo postupovat při nakládání s odpady v daných zařízeních v souladu integrovaným povolením a provozním řádem zařízení. Sběr odpadů je samostatným způsobem nakládání s odpady, který je definován zákonem. Aby žalobkyně byla oprávněna tímto způsobem nakládat s odpady na manipulačních plochách předmětných zařízení (skládek), muselo by jí to výslovně umožňovat integrované povolení či provozní řád konkrétního zařízení. V projednávané věci tomu tak ale nebylo.
49. Žalovaný nikde v napadeném rozhodnutí netvrdí (ani nenaznačuje), že by provozní řády byly v relevantních částech v rozporu s integrovanými povoleními či platnou právní úpravou. Žalobkyně se tak zcela neoprávněně dovolává toho, aby byl takový rozpor zohledněn v její prospěch.
50. Nedůvodnou soud shledal taktéž námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu věci, ke kterému dle žalobkyně došlo v důsledku neprovedení výslechu jí navrhovaného svědka, jímž měla být prokázána její tvrzení týkající se postojů Krajského úřadu Středočeského kraje ve vztahu k výkladu schválených provozních řádů. V rámci vypořádání této námítky soud předně uvádí, že není povinností správních orgánů provést veškeré účastníkem řízení navrhované důkazy. Ustanovení § 52 správního řádu jednoznačně stanoví, že správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Výkladem předmětného ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 13. 11. 2009 č.j. 5 As 29/2009 - 48, v němž uvedl, že *„(n)ení na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené*

účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“ Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán nebyl povinen žalobkyní navrhovaný výslech svědka provést, nicméně pokud tak neučinil, bylo na něm, aby tento svůj krok v odůvodnění správního rozhodnutí náležitě zdůvodnil. Této povinnosti dle názoru soudu správní orgán v posuzované věci dostal. ČIŽP v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedla, že považovala „návrh účastníka řízení k provedení důkazu svědeckou výpovědí pana Zdeňka Bočana, který by měl jako zaměstnanec účastníka řízení svou výpovědí dokazovat ne více než jen ústní projednání skutečností zjištěných ČIŽP při kontrole v provozovnách Benátky a Čáslav v listopadu 2013, a to s blíže neurčenými zástupci KUSK v době ne dříve než dne 28. 11. 2013 (viz dopis společnosti AVE CZ ze dne 28. 11. 2013 – vyjádření k dílčímu protokolu z kontroly v provozovně Benátky) za neopodstatněný a pro zjištění skutečného stavu věci ve správním řízení za neúčelný.“ Dále odkázala na odůvodnění zrušovacího rozhodnutí ze dne 8. 10. 2015, v němž žalovaný konstatoval, že „v daném případě byly věcné důkazy zcela přesvědčivé, byl dostatečně zjištěn skutkový stav a nebyla porušena zásada materiální pravdy. Na tom nemohla svědecká výpověď nic změnit a neosvětlila by žádné „rozhodné okolnosti“. Soud uvedené zdůvodnění neprovedení svědecké výpovědi považuje za zcela dostatečné. Se správními orgány obou stupňů se shoduje také v tom, že provedení žalobkyní navrhovaného důkazu by nemohlo přispět ke zjištění skutkového stavu věci. Svědecká výpověď shora jmenovaného zaměstnance žalobkyně by nemohla nijak ovlivnit závěry ČIŽP a potažmo též žalovaného, které se upínají k posouzení vytýkané činnosti a především k výkladu relevantních ustanovení provozních řádů zařízení. Provedení takového důkazu by bylo zcela nadbytečné. Soud k tomu dodává, že pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí není podstatné, jakým způsobem relevantní ustanovení provozních řádů obou zařízení vykládá Krajský úřad Středočeského kraje, ale to, zda je souladný se zákonem jejich výklad, který ve svém rozhodnutí zaujala ČIŽP a následně žalovaný. Zcela irelevantní je pak žalobkyní namítaná skutečnost, že Krajský úřad Středočeského kraje nezhájil přezkum podmínek vydaných integrovaných povolení.

51. Neopodstatněná je i námitka žalobkyně poukazující na nenaplnění materiální stránky předmětného správního deliktu. Soud předně konstatuje, že správní delikt dle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci je deliktem ohrožovacím. K naplnění jeho skutkové podstaty postačí, pokud správní orgán zjistí, že podnikatel provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení nebo v rozporu s ním. Odpovědnost za tento správní delikt je v předmětném ustanovení konstruována jako odpovědnost objektivní, přičemž znakem skutkové podstaty tohoto správního deliktu není způsobení škod (škodlivých následků) na životním prostředí. Obhajoba žalobkyně, že sankcionované jednání nepředstavovalo zvýšenou zátěž pro životní prostředí, a že na předmětných manipulačních plochách nakládala pouze s odpady, které bylo na základě integrovaného povolení možné do daného zařízení (sklárky) přijmout, k závěru o absenci materiální stránky předmětného správního deliktu nepostačuje. Veřejný zájem na striktním dodržování povinností zakotvených v integrovaném povolení provozovateli zařízení je jednoznačně vyjádřen již tím, že za porušení povinnosti provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením (včetně podmínek provozu stanovených v provozních řádech a dalších dokumentech schválených

v rámci integrovaného povolení) hrozí provozovateli zařízení pokuta, jejíž horní hranice činí 10 000 000 Kč. Soud má ve shodě s názorem žalovaného za to, že provoz skládky, jenž je regulován integrovaným povolením, je pro oblast životního prostředí vždy potenciálně významně rizikovou činností, a to tím spíše jedná-li se o skládky určené k nakládání s nebezpečnými odpady v takové kapacitě, jako tomu bylo v projednávané věci Na základě kontrolních zjištění ze strany ČIŽP je přitom zcela nepochybné, že v předmětných zařízeních docházelo ze strany žalobkyně po dlouhou dobu k nakládání s odpady způsobem, který nebyl povolen integrovaným povolením, resp. provozními řády jednotlivých provozoven, čímž došlo nejen k ohrožení, ale přímo k porušení výše zmíněného veřejného zájmu na dodržování povinností stanovených v integrovaném povolení. Argumentaci žalobkyně o nenaplnění materiální stránky předmětného správního deliktu tudíž nelze přitakat.

52. Nadto je třeba uvést, že v případě správních deliktů v zásadě platí, že jejich materiální stránka je dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011 - 62). V naposledy uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dovodil, že *„(a)ž ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí. (...) Obzvláště u správních deliktů, jejichž naplnění nevyžaduje zavinění, nebudou mít okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétní společenskou nebezpečností (míra zavinění, vztah pachatele k jednání, způsob spáchání atd.) žádný vliv na naplnění materiální stránky deliktu. Tyto zvláštní okolnosti daného případu však nezůstanou bez povšimnutí, ale budou správním orgánem hodnoceny při stanovení výše sankce. Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96).“*
53. Tvzení, ve kterém žalobkyně brojí proti označení její argumentace ze strany ČIŽP za účinnou, není relevantním žalobním bodem, jenž by mohl mít dopad na zákonnost napadeného rozhodnutí. Toto tvrzení je předně velmi nekonkrétní, když z něj není patrné, jakým způsobem mohlo mít dané konstatování vliv na zákonnost napadeného či prvostupňového rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neobjasnila, jakou konkrétní vadu napadeného rozhodnutí mělo uvedené označení její argumentace způsobit, soud se touto námitkou nemohl pro její obecnost zabývat. Pouze pro úplnost soud podotýká, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uznal, že ČIŽP se uvedené formulaci měla vyhnout, avšak tato (formulace) sama o sobě nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
54. Důvodná není ani námitka vytykající žalovanému porušení zásady legitimního očekávání. Ze skutečnosti, že při předchozí kontrole zařízení žalobkyně nebylo ze strany ČIŽP zjištěno spáchání protiprávního jednání, za které byla žalobkyně po provedení dalších kontrol sankcionována napadeným rozhodnutím, nelze v žádném případě dovozovat, že k totožnému závěru ČIŽP nutně dospěje i při dalších kontrolách. Závěry z jedné kontroly, které se navíc mohou vztahovat toliko k určitému kontrolovanému období, nejsou způsobitelné založit legitimní očekávání v žalobkyni namítaném smyslu. Jinými slovy, pakliže ČIŽP při kontrolách za předešlá období žádná porušení zákona, integrovaného povolení či provozního řádu nezjistila, neznamená to, že tomu tak nutně musí být i do budoucna.

Výsledek kontroly vztahující se k předešlým obdobím není pro vytvoření legitimního očekávání relevantní. Zároveň je nutné vzít v úvahu rozsah povinností, které byly předmětem kontroly dříve a následně. Je totiž nemyslitelné, aby jakákoliv kontrola ze strany ČIŽP byla natolik komplexní, aby zahrnovala v podstatě veškeré povinnosti žalobkyně na úseku nakládání s odpady. O vzniku legitimního očekávání by bylo možno hovořit pouze v tom případě, pokud by správní orgán v průběhu některé z předchozích kontrol označil jednání, za něž byla nyní žalobkyně sankcionována, za souladné se zákonem a integrovanými povoleními, resp. provozními řády. Tak tomu však v posuzované věci nebylo.

55. Soud pro úplnost uvádí, že rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 19. 2. 2013, čj. 59 A 15/2012-40, v němž jmenovaný soud dospěl k závěru, že princip právní jistoty a zásada předvídatelnosti a legitimního očekávání správních rozhodnutí (§ 2 odst. 4 správního řádu) v sobě nezahrnují jako atribut právo účastníka řízení, aby nebyl za své protiprávní jednání rozhodnutím správního orgánu postižen, zůstalo-li v minulosti jeho jednání či jednání jiného subjektu (dle tvrzení účastníka řízení shodné či podobné) nepostiženo, skutečně existuje; kasační stížnost proti němu nebyla podána. Se závěrem vysloveným v tomto rozsudku se Městský soud v Praze plně ztotožňuje.
56. Žalobkyně byla v projednávané věci sankcionována pokutou 400 000 Kč za správní delikt, u kterého je horní hranice sankce zákonem stanovena na 10 000 000 Kč, což znamená, že jí byla uložena sankce při samé spodní hranici zákonného rozmezí, a sice ve výši 4 % maximální možné výše. Pokutu v takovéto výši rozhodně nelze označit za nepřiměřenou. Na tom nemůže nic změnit ani subjektivní přesvědčení žalobkyně, že se správního deliktu nedopustila. Skutečnost, že ze strany žalobkyně ke spáchání vytýkaného správního deliktu došlo, byla v rámci správního řízení provedeným dokazováním spolehlivě prokázána. Provozování zařízení (skládek) sloužících k odstraňování nebezpečného odpadu v množství několika tun denně v rozporu s vydaným integrovaným povolením po dobu delší jednoho roku dozajista není pouhým administrativním pochybením. ČIŽP při stanovení výše pokuty právem přihlédla ke značnému množství i charakteru odpadu, se kterým žalobkyně na manipulačních plochách neoprávněně nakládala, jakož i ke zjištěné době, po kterou k protiprávnímu jednání docházelo. Samotné (mylné) přesvědčení žalobkyně o nezávadnosti jejího jednání nemůže být důvodem bránícím tomu, aby správní orgán v rámci okolností při určení výměry pokuty přihlédl ke zjištěné době trvání protiprávního stavu. Zohlednit toto kritérium správnímu orgánu ostatně výslovně ukládá ustanovení § 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci. Skutečnost, že k reálnému poškození životního prostředí ze strany žalobkyně v souvislosti s vytýkaným protiprávním jednáním nedošlo, byla správním orgánem při stanovení výše pokuty zhodnocena jako okolnost polehčující a byla jedním z důvodů, proč byla pokuta žalobkyni uložena toliko při spodní hranici zákonného rozmezí. Lze uzavřít, že ani při stanovení výměry sankce nedošlo k žádnému pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
57. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
58. Soud nevyhověl ani návrhu žalobkyně na moderaci uložené pokuty. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve *zjevně nepřiměřené výši*, k čemuž ale v projednávané věci nedošlo. Správní orgány obou stupňů výši pokuty řádně zdůvodnily,

s jejich úvahami stran výše uložené pokuty se soud ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje. Jak již bylo konstatováno shora, pokutu uloženou žalobkyni, jejíž výše dosahuje 4 % maximální možné sazby, soud s přihlédnutím k okolnostem daného případu nepovažuje za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou.

59. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 27. srpna 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu